

Daniels Bog - Nummer Femogtredive

Åbenbaringen af den profetiske ramme: William Millers indsigt og de tre ødelæggende magter, der leder til Harmagedon

Jeff Pippenger

2023-12-30

Ved »endens tid« i 1798 blev Daniels Bog, og mere specifikt det syn, som fremstilles ved floden Ulai, åbnet. Synet forkyndte begyndelsen på den undersøgende dom den 22. oktober 1844. Det vers, som blev grundlaget for denne sandhed, er Daniel kapitel otte, vers fjorten. William Miller, det sendebud, som blev udvalgt til at erkende budskabets åbning, forstod aldrig fuldt ud alle de sandheder, der var forbundet med synet, men han udførte det værk, som var givet ham.

Da Miller begyndte sit studium af det profetiske ord, kom han til forståelse af visse regler for profetisk fortolkning, som blev identificeret og fastlagt i Bibelen. Disse regler blev nedfældet og kendt som William Millers fortolkningsregler. Disse regler stadfæstes af inspirationen og identificeres som de regler, der vil blive anvendt af dem, som forkynder begyndelsen på den eksekutive dom ved søndagsloven. Miller vidnede, at han begyndte sit studium af Bibelen ved Bibelens begyndelse og kun gik videre, efterhånden som han forstod det, han da var i færd med at undersøge. Ud fra denne fremgangsmåde er det let at se, hvorfor den første tidsprofeti, Miller erkendte, som havde betydning for det budskab, han skulle identificere som opfyldt i 1844, var de „syv tider“ i Tredje Mosebog 26.

Inspirationen oplyser os om, at englen Gabriel sammen med andre hellige engle ledte Millers sind, ligesom Gabriel havde ledt Daniels, Johannes' åbenbarerens og alle Bibelens profeters sind; for Gabriel havde fået den opgave, som Satan havde forspildt. Gabriels opgave blev fremstillet i Satans første navn, Lucifer, som betyder lysbærer. Gabriel bragte det profetiske lys til Miller, og i lydighed mod lyset frembar han det budskab, som forkyndte åbningen af den undersøgende dom den 22. oktober 1844.

I kraft af efterrationalisering er det muligt for dem, der ønsker at forstå William Millers gerning, at erkende, at han fik visse indsigter i det profetiske ord, som blev nøgler til hans arbejde med at sammenføje budskabet om den nært forestående dom. En af disse nøgler var hans erkendelse af, at en dag i profetisk anvendelse repræsenterede et år. En anden var en profetisk struktur, som han benyttede til at placere og samordne de profetilinjer, han opdagede. Denne struktur var baseret på de to sataniske magter, som bragte ødelæggelse over Guds folk og Guds helligdom. Alle Millers opdagelser blev anbragt på den profetiske struktur, som fremstillede hedenskabets historie efterfulgt af pavedømmets, der fortløbende nedtrampede både Guds helligdom og Guds folk fra det gamle Israels tid indtil Kristi andet komme.

Den profetiske struktur gjorde det muligt for ham med nøjagtighed at identificere enhver sandhed, der var nødvendig for at fastslå 22. oktober 1844 som dommens begyndelse. Men denne sandhed var begrænset, for han kunne ikke se den tredje forfølgende magt, som i den profetiske historie

fulgte efter hedenskab og pavedømme. Det var ikke nødvendigt for ham at se denne sandhed, for hans opgave var at forkynde 22. oktober 1844, og lyset om den tredje forfølgende magt ville blive åbnet efter denne dato.

I forbindelse med, at han indordnede sine profetiske forståelser under en struktur bestående af de to ødelæggende magter, det hedenske Rom efterfulgt af det pavelige Rom, havde han den opfattelse, at det ord, der i Daniels bog oversættes med "det daglige", var et symbol på hedenskabet og/eller det hedenske Rom. Ordet "tamid", der oversættes med "det daglige", anvendes af Daniel fem gange. Det bruges altid i forbindelse med et symbol, som Miller med rette forstod som repræsenterende pavedømmet. Det symbol på pavedømmet, som altid forekommer i forbindelse med "det daglige", fremstilles ved to symboler. Uanset dette identificerer de to symboler på den pavelige magt begge pavedømmet, og ikke desto mindre blev, når Daniel anvendte ordet "tamid", som oversættes med "det daglige", det altid brugt sammen med og forud for symbolet på pavedømmet. Millers forståelse af "det daglige" i Daniels bog blev grundlaget for den struktur, han så, som var baseret på de to ødelæggende magter: hedenskabet efterfulgt af pavedømmet. Millers identifikation af "det daglige" som hedenskabet i Daniels bog var bestemt til at blive en stor strid inden for adventismen, begyndende i adventismens anden generation, som begyndte i 1888.

Den første profetiske sandhed, som Miller opdagede, og som var en bestanddel af forståelsen af 22. oktober 1844, var de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, og det var den første af Millers etablerede sandheder, som blev forkastet i 1863. Denne forkastelse indledte adventismens første generation, da de begyndte at vandre gennem Laodikeas ørken. Den anden generation begyndte ved Generalkonferencen i Minneapolis i 1888, og i kølvandet på det oprør, der fandt sted dér, begyndte det sataniske værk med at forkaste Millers identifikation af „det daglige“ som hedenskab i 1901. Den rette forståelse af „det daglige“ blev ikke fuldstændig tilsidesat før efter profetindens død, hun som havde fastslået, at den opfattelse, der blev fremført i opposition til Millers korrekte syn på „det daglige“, var blevet overbragt af „engle, som blev uddrevet af himlen“. Den fulde forkastelse fandt sted i den tredje generation omkring 1931. Den tredje generation var begyndt med udgivelsen af bogen af W. W. Prescott med titlen The Doctrine of Christ, umiddelbart efter bibelkonferencen i 1919. I 1919 begyndte den tredje generation og fortsatte indtil udgivelsen af bogen Questions on Doctrine i 1957.

Efter at Millers værk var blevet stadfæstet og gjort tydeligt på Habakkuks to tavler (pionerdiagrammerne fra 1843 og 1850), begyndte Herren derpå at åbenbare sandheden om, at der var endnu en, en tredje, ødelæggende magt, som skulle følge efter hedenskabet og pavedømmet, og som også ville forfølge Guds folk.

»Gennem hedenskabet og dernæst gennem pavedømmet udøvede Satan sin magt i mange århundreder i et forsøg på at udslette Guds trofaste vidner fra jorden. Hedninger og papister blev drevet af den samme dragers ånd. De adskilte sig kun deri, at pavedømmet, idet det foregav at tjene Gud, var den farligere og grusommere fjende. Gennem romerkirkens virke tog Satan verden til fange. Guds bekendende kirke blev revet med ind i denne vildfarelses række, og i mere end tusind år led Guds folk under dragens vrede. Og da pavedømmet, berøvet sin styrke, blev tvunget til at opføre sig med forfølgelsen, så Johannes en ny magt stige frem for at

give genlyd af dragens røst og føre det samme grusomme og gudsbespottelige værk videre. Denne magt, den sidste, som skal føre krig mod kirken og Guds lov, blev symboliseret ved et dyr med lammehorn. De dyr, der gik forud for det, var steget op af havet, men dette steg op af jorden, hvilket fremstiller den fredelige fremvækst af den nation, som symboliseres. De 'to horn som på et lam' fremstiller på treffende vis De Forenede Staters regerings karakter, sådan som den kommer til udtryk i dens to grundlæggende principper, republikanisme og protestantisme. Disse principper er hemmeligheden bag vor magt og fremgang som nation. De, som først fandt et tilflugtssted ved Amerikas kyster, frydede sig over, at de havde nået et land frit for pavedømmets hovmodige krav og det kongelige herredømmes tyranni. De besluttede at grundlægge en regering på den brede grundvold af borgerlig og religiøs frihed.« Signs of the Times, 1. november 1899.

Miller kunne ikke se den tredje forfølgende magt, og af denne grund var hans opbygning ufuldstændig, skønt den var fuldkommen egnet til at opfylde hans gerning. Søster White identificerer, at Miller var Guds udvalgte budbringer, at han i sin gerning var forbilledliggjort ved Elias og Johannes Døberen, og ved Elisa i sit kald til denne gerning, og ved Moses i sin død. Få i den hellige historie har givet anledning til kommentarer, der angiver, at englener venter ved deres grav for at oprejse dem, men dette er kommentaren om Miller. Den kendsgerning, at hans gerning var begrænset af den historie, hvori han blev fremrejst, er ikke en nedsættende udtalelse om Miller, men ganske enkelt en nødvendighed at erkende, dersom hans gerning skal betragtes i det sande lys af Guds profetiske Ord.

Miller fik en specifik, englelig, vejledning, som gjorde det muligt for ham at opbygge en profetisk ramme, der var baseret på hedenskabets to ødelæggende magter, efterfulgt af pavedømmet. Af denne grund blev profetier, som identificerede historien hinsides den ødelæggelse, der blev fuldbyrdet af disse to magter, misforstået af Miller. Alligevel fandt ingen af disse misforståelser vej til Habakkuks to hellige tavler, hvor de grundvolde, der blev opført gennem Millers arbejde, blev fremstillet grafisk. Derfor kunne inspirationen nedtegne om 1843-kortet, at det var ledet af Herrens hånd.

Herren viste mig, at 1843-kortet var ledet af hans hånd, og at ingen del af det skulle ændres; at tallene var, som han ønskede dem. At hans hånd var over det og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før hans hånd blev fjernet.

”Dernæst så jeg med hensyn til det ‘daglige’, at ordet ‘offer’ var indsat af menneskelig visdom og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelse deraf til dem, som frembar råbet om dommens time. Da enheden bestod, før 1844, var næsten alle forenede om den rette forståelse af det ‘daglige’; men siden 1844 er andre opfattelser i forvirringen blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt.” Review and Herald, 1. november 1850.

De sandheder, som Miller samlede efter englernes anvisning, blev ledet af Herren, og inden for stadfæstelsen af 1843-diagrammet indbefattede inspirationen, at Millers forståelse af, at „det daglige“ repræsenterede hedenskabet, var korrekt. Fem gange forekommer det hebraiske ord „tamid“, oversat med „det daglige“, i Daniels Bog, og det repræsenterer altid forholdet mellem de to ødelæggende magter, først hedenskabet og dernæst pavedømmet.

Millers forståelse af „det daglige“ som et symbol på hedenskabet var absolut afgørende i den profetiske ramme, han anvendte, for det rækkefølgeforhold, hvori hedenskabet efterfølges af pavedømmet, blev hans referencepunkt ved samordningen af alle de profetier, han blev ledt til at forstå.

Ved „endetiden“ i 1798 blev Daniels Bog åbnet, og det primære skriftsted, som Søster White identificerede som adventbevægelsens „centrale søjle“ og „grundvold“, var Daniel kapitel otte, vers fjorten.

Det skriftsted, som mere end alle andre både havde været grundlaget og den centrale søjle i adventtroen, var erklæringen: »Indtil to tusind og tre hundrede aftener og morgener er gået; så skal helligdommen renses.« [Daniel 8:14.] *The Great Controversy*, 409.

Vers fjorten er svaret på vers tretten, og svaret er meningsløst uden spørgsmålets kontekst.

Så hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe skal synet om det stadige offer og om ødelæggelsens overtrædelse vare, så både helligdommen og hæren bliver givet til at nedtrædes? Og han sagde til mig: Indtil to tusind og tre hundrede dage; da skal helligdommen renses. Daniel 8:13, 14.

Disse to vers er symbolet på den forøgelse af kundskab, som fremkom, da Daniels Bog blev forseglet op ved „endetiden“ i 1798. Vers tretten identificerer de to ødelæggende magter, som Miller byggede sin profetiske model på. Miller identificerede „det daglige“ i vers tretten som hedenskab og „ødelæggelsens overtrædelse“ som pavedømmet. Det er vigtigt at erkende, at den profetiske model, som englenerne ledte Miller til at erkende, identificeres i de to vers, der repræsenterer den forøgelse af kundskab, som indtrådte i historien i 1798. Alligevel fik Miller ikke lov til at se den næste magt, som skulle træde frem på den profetiske scene og forfølge Guds folk.

„Jeg så, at dyret med de to horn havde en drages mund, og at dets magt var i dets hoved, og at forordningen ville udgå af dets mund. Derpå så jeg Skøgenes Moder; at moderen ikke var døtrene, men adskilt fra dem og forskellig fra dem. Hun har haft sin dag, og den er forbi, og hendes døtre, de protestantiske sekter, var de næste, der skulle træde frem på skuepladsen og handle i den samme ånd, som moderen havde, da hun forfulgte de hellige. Jeg så, at ligesom moderen har været i tilbagegang i magt, havde døtrene været voksende, og snart vil de udøve den magt, som moderen engang udøvede.“ *Spalding and Magan*, 1.

Millers manglende evne til at se den tredje magt tvang ham til at drage konklusioner, som ganske enkelt var forkerte. Miller identificerede havdyret i Åbenbaringen tretten som det hedenske Rom og jorddyret som det pavelige Rom. Hans anvendelse af Åbenbaringen kapitel sytten var ligeledes mangelfuld på grund af hans manglende evne til at se den profetiske historie, som strakte sig ud over pavemagtens anden ødelæggende magt. Af denne grund behandlede Miller, da han identificerede den romerske magt i Daniels profeti, dem som én magt, der fremtrådte i to faser. Det var og er en korrekt anvendelse, men det forhindrede ham i at forstå Bibelens profetiers riger som noget, der rakte ud over et fjerde rige repræsenteret ved Rom. Han så og identificerede, at Roms fjerde rige havde to faser, repræsenteret som det hedenske Rom og det pavelige Rom, men kunne ikke se, at det pavelige Rom også var det femte rige, som skulle efterfølges af et sjette rige.

I Daniels kapitel to sammenførte milleritterne elementerne fra Bibelfroftiens femte rige med det fjerde rige. På det grundlæggende plan var deres anvendelse korrekt, men ufuldstændig, for den første henvisning til Bibelfroftiens riger må stemme overens med den sidste henvisning til Bibelfroftiens riger, fordi Jesus, som Alfa og Omega, altid illustrerer enden ved begyndelsen. Ude af stand til at se en sondring mellem to på hinanden følgende riger var det umuligt for Miller at erkende, at Åbenbaringens kapitel tolv identificerer hedenskabet (dragen), og havdyret i Åbenbaringens kapitel tretten som pavedømmet (dyret), og jorddyret i Åbenbaringens kapitel tretten som frafaldent protestantisme (den falske profet).

Miller var ude af stand til at se dragen, dyret og den falske profet som tre på hinanden følgende riger i Åbenbaringens tolvte og trettende kapitel og blev således af sin profetiske logik tvunget til at antage, at de to kapitler ikke var en fortløbende fremstilling af de tre magter, der fører verden til Harmagedon. Det lys, Miller fik givet, var det fuldkomne lys for hans generation, og hans generation blev prøvet ved det lys.

Lyset om de tre ødelæggende magter (dragen, dyret og den falske profet) blev givet til Future for America ved „endetiden“ i 1989. Det afsnit i Daniel, som blev forseglingbrudt ved Sovjetunionens sammenbrud som opfyldelse af Daniel kapitel elleve, vers fyrrer, var den tredje engels lys, hvorimod Miller havde fået den første engels lys. De sidste seks vers i Daniel elleve blev anset for at være fundamentet og den centrale søjle i Future for Americas bevægelse, og vers fyrrer i Daniel kapitel elleve sammenfatter dette lys, ligesom vers tretten og fjorten i Daniel kapitel otte sammenfattede det lys, som blev forseglingbrudt i Milleritbevægelsen.

Og ved endetiden skal sydens konge støde sammen med ham; og nordens konge skal komme imod ham som en stormvind, med vogne og ryttere og med mange skibe; og han skal trænge ind i landene og oversvømme dem og drage videre. Daniel 11:40.

Verset identificerer en krig, som begyndte ved “endetiden” i 1798, mellem sydens konge og nordens konge. Sydens konge repræsenterede det ateistiske Frankrig, som netop i det år tilføjede pavedømmet det dødelige sår. Pavedømmet er her fremstillet som nordens konge. Frankrig var, profetisk set i 1798, en tiendedel af de ti riger i Daniels bog kapitel syv. Disse ti riger repræsenterer det hedenske Rom, og det hedenske Rom repræsenterer dragen. Pavedømmet (nordens konge) repræsenterer dyret. Verset identificerer, at nordens konge (pavedømmet), som havde fået sit dødelige sår ved versets begyndelse, til sidst ville gengælde mod sydens konge (ateismens konge). Da pavedømmet gengældte, var ateismens konge flyttet fra nationen Frankrig til Sovjetunionens konføderation. Frankrig var én nation, men da pavedømmet gengældte mod sydens konge i verset, blev sydens konge identificeret som “lande”, således som det tidligere Sovjetunionen også var.

Da nordens konge (pavedømmet) gengældte, medførte det “vogner”, “ryttere” og “mange skibe”. Vogner og ryttere er symboler på militær styrke, og skibe er symboler på økonomisk styrke. Den magt, som indgik en vanhellig alliance med pavedømmet med det formål at bringe Sovjetunionen til fald, var De Forenede Stater, og de to styrker hos De Forenede Stater i Åbenbaringen kapitel tretten identificeres som dets evne til at tvinge verden til at modtage den pavelige myndigheds mærke ved våbenmagts og økonomis magt. Mennesker vil blive forbudt at købe eller sælge

uden mærket, og derudover vil mennesker uden mærket blive dræbt.

Vers fyrrer identificerer direkte dragen (kongen i syd), dyret (pavedømmet) og den falske profet (De Forenede Stater). Grundverset for »endetiden« i 1989 identificerer de tre ødelæggende magter, som fører verden til Harmagedon, ligesom grundversene for den milleritiske bevægelse identificerede de to ødelæggende magter, hedenskabet efterfulgt af pavedømmet.

Verset begynder med en kamp mellem sydens konge og nordens konge. I begyndelsen af verset (1798) sejrer sydens konge, men i verset slår nordens konge igen og sejrer over sydens konge. Begyndelsen af verset markerer kampen mellem nordens konge og sydens konge, og i afslutningen af det budskab, som findes i verset, fremstilles den samme kamp mellem den nordlige og den sydlige konge, men med det modsatte udfald. Begyndelsen markerede "endetiden" i 1798, og den afsluttende kamp markerer "endetiden" i 1989. Verset rummer i sit nedskrevne vidnesbyrd signaturen Alfa og Omega, begyndelsen og enden.

Versets faktiske historie fortsætter forbi Sovjetunionens sammenbrud i 1989 frem til søndagsloven i vers enogfyrrer. Ved søndagsloven frembringes den trefoldige forening af det moderne Babylon gennem en række hastige begivenheder. Vers fyrrer begynder derfor, når det dødelige sår tilføjes i 1798, og Tyrus' skøge glemmes. Den historie, som verset fremstiller, ender fuldstændigt ved søndagsloven i vers enogfyrrer, hvor det dødelige sår læges, og Tyrus' skøge ihukkommes. Begyndelsens og afslutningens kendetegn er indskrevet ikke alene i den tekst, der findes i verset, men også i hele den historie, som verset fremstiller. Verset identificerer den profetiske ramme, som ikke blot bygger på hedenskab (dragen) og pavedømme (dyret), men det identificerer strukturen af de tre ødelæggende magter, som leder verden til Harmagedon.

Millers profetiske ramme forkyndte ankomsten af Guds undersøgende dom, og Future for Americas profetiske ramme forkynder ankomsten af Guds eksekverende dom. Ved »endetiden« i 1989 begyndte en tredelt prøve- og renselsesproces, da de sidste seks vers i Daniel elleve blev forseglet op ved Sovjetunionens sammenbrud. Den omstændighed, at Miller kun så hedenskab og pavedømme og ikke så frafalden protestantisme, må forstås for ret at kunne forstå synet ved floden Ulai, som blev forseglet op i 1798.

Vi vil fortsætte denne overvejelse i den næste artikel.

"Vi har ingen tid at miste. Trængselstider ligger foran os. Verden er sat i bevægelse af krigens ånd. Snart vil de trængselsscener, der er omtalt i profetierne, finde sted. Profetien i Daniel 11 har næsten nået sin fuldstændige opfyldelse. Meget af den historie, der har fundet sted som opfyldelse af denne profeti, vil blive gentaget."

"I det tredivte vers omtales en magt, om hvilken der siges, at »vers 30 til og med seksogtrediver citeret«."

„Scener lignende dem, der beskrives i disse ord, vil finde sted.“ Manuscript Releases, nr. 13, 394.